

Arrest

nr. 145 496 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 21 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. ENGELIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1937.

Op 23 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2013, met kennisgeving op 30 januari 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2012 werd ingediend door :

U., N. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Turkije

geboren te DEVREK op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene kan zich evenmin dienstig beroepen op de Europese Richtlijn 2004/38. Zij is geen burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat van die waarvan zij de nationaliteit bezit noch is zij een familielid van zo een Unieburger (artikel 3.1 van de richtlijn).

Betrokkene stelt dat zij gezondheidsproblemen heeft en, ook gezien haar bejaarde leeftijd, afhankelijk is van haar dochter met wie ze samenwoont. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven.

Mevrouw U. zou volledig afhankelijk zijn van haar Belgische dochter E.U. (...). Ze legt een attest voor waaruit blijkt dat ze alleen woont in Turkije. Een terugkeer naar Turkije zou een schending inhouden van art. 8 EVRM. Vooreerst merken we op dat betrokkene wel een identiteitskaart van haar gestelde dochter voorlegt maar de familieband met mevrouw E.U. (...) niet aantoont. Ook merken wij op dat betrokkene een visum heeft aangevraagd voor een kort verblijf en op 22.04.2012 naar België is gekomen. Ze wist op dat ogenblik dat haar verblijf beperkt was tot drie maanden. De gezinsband waar ze zich nu op beroept is dus grotendeels ontstaan in het illegale verblijf waar betrokkene zich bewust heeft in genesteld. Voor deze reden aanvaarden wij het argument dat zij afhankelijk is van haar dochter niet als een bijzondere omstandigheid, noch is er sprake van een schending van art. 8 EVRM.

Een terugkeer van betrokkene zou ook een schending inhouden van art. 3 EVRM. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor om dit argument te staven. Ze zou in Turkije niemand meer hebben om voor haar te zorgen, en ze zou niet over de financiële middelen beschikken om beroep te doen op professionele thuisverzorging. Ze stelt dat haar dochter in België wenst in te staan voor haar verzorging, maar ze toont dit op geen enkele wijze aan. Het staat de gestelde dochter bovendien vrij om betrokkene financieel en persoonlijk bij te staan met haar verzorging in Turkije. Het argument dat betrokkene onvoldoende financiële middelen heeft voor professionele hulp in Turkije en volledig afhankelijk is van haar dochter aanvaarden wij bijgevolg niet als een bijzondere omstandigheid.”

Eveneens op 21 januari 2013, met kennisgeving op 30 januari 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het middel, zoals aangevoerd in de syntheseseminarie, luidt als volgt:

"Artikel 62 en de materiële motiveringsplicht vereisen dat een bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De bestreden beslissing is in strijd met de materiële motiveringsplicht.

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven. fl81...

Zoals hierna zal toegelicht worden, strookt de motivering van verwerende partij niet met de feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing uitgaande van verwerende partij luidt als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene kan zich evenmin dienstig beroepen op de Europese Richtlijn 2004/38. Zij is geen burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat van die waarvan zij de nationaliteit bezit noch is zij een familielid van zo een Unieburger (artikel 3.1 van de richtlijn).... " (eigen accentuering)

De schending van het materiële motiveringsbeginsel bestaat in eerste plaats uit het feit dat verweerster de aanvraag onontvankelijk verklaart bij gebreke aan buitengewone omstandigheden.

Haar motivering die leidt tot haar beslissing, steunt echter niet op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is.

Verzoekster wendt verschillende buitengewone omstandigheden aan ter verantwoording van haar aanvraag in België:

Verzoekster woont sinds 22 april 2012 in bij haar dochter E.U. (...). Zij is afgereisd met een tijdelijk visum, doch gezien haar gezondheidstoestand is ze sindsdien onafgebroken in België verbleven.

Haar verplichten om terug te keren naar Turkije houdt een ernstige schending in van het recht op gezinsleven, alsook de schending van het recht op een menswaardige behandeling.

Indien verzoekster terugkeert naar Turkije, wordt zij gescheiden van haar dochter en diens gezin in België.

Bovendien is het mensonwaardig om een vrouw van 75 jaar in zulke gezondheidstoestand te verplichten om naar Turkije terug te keren om een aanvraag in te dienen. Zij kan zich alleen niet behelpen en kan niet rekenen op de steun van enig familielid.

Vandaar dat verzoekster van stelling is dat ze gerechtigd is haar aanvraag in België in te dienen. (Verzoekschrift regularisatieaanvraag art. 9bis)

Dat de aangehaalde omstandigheden de aanvraag van verzoekster in België verantwoorden. Dat de persoonlijke toestand waarin verzoekster verkeert, ni. haar afhankelijkheid van derde omwille van haar

wankele gezondheidstoestand en bejaarde leeftijd, alsook de familiale banden die ze in België heeft, verantwoorden dat zij haar aanvraag alhier heeft ingediend.

Dat dan ook dient aangenomen te worden dat wel degelijk sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Verweerster motiveert haar beslissing dan ook niet afdoende wanneer ze stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

- Verweerster stelt daarnaast dat verzoekster zich niet kan beroepen op de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en 9bis Vreemdelingenwet nu de instructie vernietigd is door de Raad van State. Ook zou verzoekster zich niet dienstig kunnen beroepen op de Europese Richtlijn 2004/38.

Zoals ook door verweerster zelf wordt gesteld, verwijst verzoekster naar de instructie van 19 juli 2009 ter ondersteuning van de aanvraag.

Daarenboven merkt verzoekster op dat verweerster de criteria uit de vernietigde instructie op grond van haar discretionaire bevoegdheid nog steeds in overweging kan nemen. (Rechtspraak RVV 16-12-2010 (n° 53.240))

Verzoekster kan zich dan ook dienstig beroepen op het regularisatiecriterium 2.3:

Familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben.

Aldus in casu: verzoekster kan zich dienstig beroepen op het criterium 2.3 nu zij, als moeder van E.U. (...) (EU-burger) die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt (art. 40bis), maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt omdat ze door haar ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de dochter E. (...) (EU-burger) nodig heeft.

- voor eensluidend verklaard afschrift-

- Daarnaast haalt verweerster in haar motivering aan dat de aangehaalde medische elementen door verzoekster buiten toepassing van de procedure art. 9bis vallen. Zo stelt verweerster dat geen rekening dient gehouden te worden met de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Dat de motivering van verweerster niet aanvaard kan worden op dit punt, nu de procedure conform art. 9 bis een procedure is waarbij om humanitaire redenen wordt overgegaan tot het verlenen van een machtiging.

Dat de samenloop der omstandigheden er net toe leiden dat aan verzoekster de gunst van art. 9bis verleend zou moeten worden. Verweerster is kortzichtig in haar motivering wanneer ze stelt dat de gezondheidsproblemen niet in overweging genomen dienen te worden bij het nemen van de beslissing. Door verweerster wordt aldus geenszins rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. Het is de bejaarde leeftijd van verzoekster, in samenhang met haar wankelende gezondheidstoestand, die haar in een prangende humanitaire situatie plaatsen.

Dat verweerster met dien verstande ertoe gehouden is rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster -aldus met het geheel der omstandigheden- bij haar beoordeling. Het één kan niet losgekoppeld worden van het ander.

Verweerster kan onmogelijk tot een afdoende gemotiveerde beslissing komen zonder rekening te houden met alle doorslaggevende, feitelijke gegevens in het dossier. Een dergelijke zwart-witscheiding zal leiden tot onaanvaardbare resultaten.

- Vervolgens stelt verweerster in haar motivering inzake de onontvankelijkverklaring van de aanvraag dat verzoekster haar familieband met haar dochter niet zou bewijzen. Dat de motivering van verweerster op dit punt allesbehalve ernstig is. Verzoekster brengt dan, voor zoveel als nodig de Turkse identiteitskaart van haar dochter bij, waarop vermeld staat dat zij de moeder is van mevrouw E. (...).

Verweerster stelt voorts dat de gezinsband tussen verzoekster en haar dochter ontstaan tijdens haar illegaal verblijf. De argumentatie van verweerster is niet ernstig op dit punt. Verzoekster is reeds verschillende malen in België geweest in het verleden, haar dochter en de kleinkinderen hebben haar ook steeds tijdens de zomermaanden bezocht in Turkije. Het is echter de sterk achteruit gegane gezondheidstoestand van verzoekster die het niet meer toelaat om zo vaak te reizen, en de noodzaak aan permanente verzorging die haar verblijf in België noodzakelijk maakt

De motivering faalt aldus naar recht, daar verweerster niet motiveert waarom zij zich rechtsgeldig op art. 8, 2e lid EVRM zou kunnen beroepen zonder dat de inmenging verantwoord wordt.

Dat de gezinsband uiteraard sinds het verleden bestaande is, en niet slechts is ontstaan sinds het illegaal verblijf van verzoekster bij haar dochter.

- Tot slot stelt verweerster dat het de dochter van verzoekster vrij staat om haar moeder financieel en persoonlijk bij te staan met haar verzorging in Turkije. Ook de motivering op dit punt is weinig ernstig.

De dochter van verzoekster woont samen met haar gezin in België. Ze heeft vier kinderen en kleinkinderen, allen in België geboren.

Mevrouw E. (...) haar jongste zoon lijdt bovendien aan een medische aandoening, waardoor hij afhankelijk is van de permanente verzorging en bijstand van zijn moeder. Bovendien staat mevrouw E. (...) regelmatig in voor de opvang van haar kleinkinderen. Dat aldus verschillende familieleden afhankelijk zijn van de zorg van mevrouw E.U. (...), en zij zich dus onmogelijk in Turkije kan vestigen voor de verzorging van haar moeder.

Het is bovendien niet ernstig noch redelijk om te stellen dat de dochter van verzoekster haar gezin in België zou achterlaten.

Het is dan ook redelijk om verzoekster te machtigen haar laatste levensjaren bij haar dochter en haar gezin door te brengen.

- Aangaande de beslissing om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dient opgemerkt te worden dat de beslissing niet voldoet aan de vereiste van de formele motiveringsplicht.

In de beslissing zijn de kaders die ter motivering zouden dienen van de beslissing, niet aangevinkt.

De motivering van de bestreden beslissingen van verweerster is niet aanneembaar.

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel roept verzoekster de schending in van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat zij in België bij haar dochter is blijven wonen ten gevolge van haar slechte gezondheidstoestand, dat zij alleen woonde in Turkije en niemand had om voor haar te zorgen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag 9bis onontvankelijk werd verklaard bij afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er een onderscheid bestaat tussen de procedures 9bis en 9ter. De gezondheidstoestand is geen element op grond waarvan, in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet, de machtiging tot verblijf wordt toegekend. De ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekster is op 22 april 2012 naar België gekomen met een visum kort verblijf, dat beperkt was tot drie maanden.

De gezinsband met haar dochter is ontstaan in het illegale verblijf.

"Voor zoveel als nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput." (RvV, arrest nr. 3302 van 29 oktober 2007).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Verzoekster stelt dat verwerende partij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 nog in overweging kan nemen. Verwerende partij stelt vast dat de staatssecretaris voor het asielbeleid in individuele gevallen mag oordelen het verblijfsrecht toe te kennen op basis van eigen redelijk verantwoorde inzichten, maar mag geen algemeen bindende regels opstellen voor de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Arresten waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aangesloten heeft bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris en naar zijn discretionaire bevoegdheid heeft verwezen om zich op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen werden reeds vernietigd door de Raad van State omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier toegelaten heeft dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd (RvS, nr. 215.571 van 5 oktober 2011, XXX).

De machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, is een gunst die de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kan toekennen.

Het middel is ongegrond.”

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke wettelijke bepalingen en wordt eveneens de feitelijke grondslag uiteengezet. De verzoekende partij kan met betrekking tot de tweede bestreden beslissing niet ernstig voorhouden dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat "*de kaders die ter motivering zouden dienen van de beslissing, (zijn) niet aangevinkt*". Weliswaar staat geen merkteken in de kaders, de beslissing vermeldt uitdrukkelijk de wettelijke bepalingen op grond waarvan deze is genomen, zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt. Het louter ontbreken van een aankruising doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone

omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet volgende elementen aanhaalde:

- Zij is een 75-jarige weduwe met gezondheidsproblemen (parkinson en kwetsuur schouder en elleboog) en kwam naar België met een tijdelijk visum.
- Ze zou afhankelijk zijn van de hulp van derden, terwijl zij in Turkije geen familieleden zou hebben die voor de nodige zorg kunnen instaan. Haar zoon die in Turkije woont zou zelf een zorgbehoevende echtgenote hebben.
- Haar financiële precaire toestand zou haar niet toelaten in Turkije beroep te doen op professionele thuiszorg.
- Haar in België verblijvende dochter zou instaan voor de zorg. Zij zou bij haar dochter wonen.
- Zij heeft een verzoek tot medische regularisatie ingediend.
- Een verplichte terugkeer naar Turkije zou een schending van haar recht op gezinsleven en haar recht op een menswaardige behandeling met zich meebrengen.
- Zij beroept zich op de instructie van 19 juli 2009 en de daarin vervatte regularisatiecriteria.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift hoofdzakelijk tot een herhaling van bepaalde elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde en waarop de verwerende partij blijkens hogerstaande citering van de eerste bestreden beslissing een antwoord formuleerde, namelijk waarom zij niet kunnen aangenomen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad merkt in de eerste plaats op dat een eenvoudige ontkenning niet volstaat om afbreuk te doen aan de afdoende gemotiveerde motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot deze beslissing kwam.

Waar de verzoekende partij voorhoudt zich dienstig te kunnen beroepen op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad op het volgende:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval*

buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de ‘voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag’. Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt zich te willen beroepen op voornoemde instructie is bijgevolg niet dienstig.

Verder stelt de verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het geheel der omstandigheden en dat het kortzichtig is van de verwerende partij om te stellen dat de gezondheidsproblemen niet in overweging dienen genomen te worden nu er een aparte procedure bestaat voor regularisatie om medische redenen.

Vooreerst kan erop worden gewezen dat de verwerende partij in haar motivering wel degelijk motiveert waarom de medische problematiek in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu zij in de eerste bestreden beslissing stelt *“Betrokkene stelt dat zij gezondheidsproblemen heeft en, ook gezien haar bejaarde leeftijd, afhankelijk is van haar dochter met wie ze samenwoont. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven.*

En:

Een terugkeer van betrokkene zou ook een schending inhouden van art. 3 EVRM. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor om dit argument te staven. Ze zou in Turkije niemand meer hebben om voor haar te zorgen, en ze zou niet over de financiële middelen beschikken om beroep te doen op professionele thuisverzorging. Ze stelt dat haar dochter in België wenst in te staan voor haar verzorging, maar ze toont dit op geen enkele wijze aan. Het staat de gestelde dochter bovendien vrij om betrokkene financieel en persoonlijk bij te staan met haar verzorging in Turkije. Het argument dat betrokkene onvoldoende financiële middelen heeft voor professionele hulp in Turkije en volledig afhankelijk is van haar dochter aanvaardt wij bijgevolg niet als een bijzondere omstandigheid.”

Het feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met deze redenering weerlegt deze geenszins.

Bovendien kan worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend, doch deze werd op 27 september 2012 onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 108 490 van 22 augustus 2013 verworpen.

Verder slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat de band tussen haar en haar dochter, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, pas ontstaan is tijdens haar verblijf in België, nu zij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij in het verleden reeds meermaals in België zou zijn geweest en haar dochter en kleinkinderen haar steeds in de zomer zouden hebben bezocht in Turkije. Hiervan blijkt nergens een spoor in het administratief dossier. Voorts ontkent de verzoekende partij niet dat zij voor haar aankomst in België op 22 april 2012 in staat was alleen te verblijven in Turkije. Dit blijkt bovendien uit het vertaalde attest van de dienst bevolking waartoe de verzoekende partij zich in Turkije wendde op 6 april 2012 waarin wordt gesteld dat zij alleen woont op het in het document genoemde adres.

Evenmin toont zij met haar betoog aan dat de medische problemen pas na aankomst in België zijn ontstaan, zodat kan worden aangenomen dat zij gedurende haar verblijf in Turkije gedurende haar hele leven in staat was voor zichzelf te zorgen ondanks een medische problematiek, aangezien zij zelf verklaart er in Turkije alleen voor te (hebben) staan. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Overigens blijkt uit het attest van gezinssamenstelling van 27 november 2012 geenszins dat de verzoekende partij inwoont bij het gezin van haar dochter, hoewel zij zelf beweert er te verblijven sinds 22 april 2012.

Aldus kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd dat de verwerende partij oordeelde dat het argument dat de verzoekende partij afhankelijk zou zijn van haar dochter niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verder toont de verzoekende partij niet aan dat verschillende familieleden afhankelijk zouden zijn van de zorg van de dochter van de verzoekende partij, maar beperkt zij zich tot een loutere bewering. Het argument dat de dochter van de verzoekende partij haar om die reden niet zou kunnen vergezellen naar Turkije om haar daar te verzorgen, steunt dus op ongestaafde uitspraken, daargelaten de vaststelling dat allerminst werd aangetoond dat de verzoekende partij afhankelijk is van de zorgen van haar dochter zoals blijkt uit het voorgaande. Bovendien stelt de verwerende partij niet dat de dochter van de verzoekende partij haar gezin in België dient achter te laten.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM omdat niet gemotiveerd wordt waarom zij zich niet rechtsgeldig op het tweede lid van genoemde bepaling kan beroepen, merkt de Raad op dat er in casu sprake is van een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Voor het overige kan verwezen worden naar de uiteenzetting met betrekking tot het vierde middel, waar de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM wordt besproken.

Waar de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift de identiteitskaart van haar dochter bijbrengt, dient erop te worden gewezen dat zij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met documenten waarvan zij op dat moment niet in kennis werd gesteld. Bovendien kan herhaald worden dat de Raad in casu over een annulatiebevoegdheid beschikt en het niet binnen zijn bevoegdheid ligt het oordeel van de verwerende partij zelf opnieuw te maken en/of te herstellen.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het fair play beginsel en "het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling".

Het middel, zoals aangevoerd in de synthesesamenvatting, luidt als volgt:

"Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden: " wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. " (L.P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981, (81) 87.)

Dat de weigeringsbeslissing van verweerster, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de onontvankelijkheid van de aanvraag, waaraan bovendien een inreisverbod wordt gekoppeld, een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel gezien bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, geenszins rekening wordt gehouden met de feitelijke omstandigheden.

Verweerster is niet redelijk in haar beslissing wanneer ze stelt dat de gezondheidsproblemen van verzoekster niet in overweging genomen kunnen worden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster.

Dat verweerster zonder grondig na te gaan wat de feitelijke gegevens zijn, gemakshalve overgaat tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag en haar beleidsvrijheid op die manier onjuist gebruikt.

Dat het handelen van verweerster allesbehalve binnen de grenzen van het redelijkheidsbeginsel is, wanneer ze voor de aanvraag van een bejaarde weduwe van 75 jaar die lijdt aan parkinsonisme en een kwetsuur aan haar schouder en arm, zonder grondige nazicht overgaat tot het nemen van een dergelijke beslissing en het bevel betekend om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar.

Dat de motivering zoals supra vermeld, niet aangenomen kan worden om te besluiten tot een redelijke beslissing, nu de feitelijke toestand van verzoekster- een alleenwonende bejaarde weduwe- voor ogen wordt gehouden.

Het is niet redelijk te stellen dat verzoekster, gezien haar fysieke toestand en leeftijd, de nodige administratieve formaliteiten alleen zou kunnen vervullen in Turkije om een machtiging aan te vragen. Verzoekster heeft steeds in Zonguldak gewoond in Turkije. Voor de nodige formaliteiten voor een aanvraag in Turkije zou ze zich steeds moeten begeven naar Istanbul (op 350 km) of Ankara (280 km)! Verzoekster is niet in staat om deze afstanden af te leggen. Bovendien is ze niet in staat om haar administratief dossier zelf samen te stellen door de nodige documenten op te vragen bij de bevoegde instanties...

De beslissing van verzoekster kan aldus om voornoemde redenen niet als redelijk worden weerhouden.

Dat bovendien het inreisverbod van drie jaar dat wordt opgelegd, alle redelijkheid overschrijdt. Dat verzoekster reeds de leeftijd van 75 jaar heeft bereikt en een terugkeer naar Turkije zal betekenen dat ze aan haar lot wordt overgelaten met haar wankelende gezondheidstoestand. Dit zal haar levensverwachtingen op ongunstige wijze beïnvloeden. Om dan nog eens een verbod van drie jaar op te leggen aan verzoekster om haar familie te bezoeken, kan niet als een redelijke beslissing worden aanvaard.

Verweerster stelt in haar nota dat verzoekster zich zou tegenspreken nu ze een zoon zou hebben in Turkije. Verzoekster heeft reeds in haar verzoekschrift gesteld dat de echtgenote van haar zoon leidt aan MS en zelf zorgbehoeftig is. Dat de zoon van verzoekster, noch diens echtgenote kan instaan voor de verzorging van zijn moeder. Dat verzoekster dan ook duidelijk heeft gesteld dat verzoekster geen familie heeft wonen in Turkije die kan instaan voor haar verzorging.

Dat het tweede middel dan ook gegrond is."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel roept verzoekster de schending in van het redelijkheidsbeginsel, fair-play beginsel, en het beginsel van 'behoorlijke dossierbehandeling'.

Verzoekster stelt dat het onredelijk is een inreisverbod op te leggen aangezien verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de feitelijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het inreisverbod opgelegd werd omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 september 2012. Verzoekster betwist niet de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten noch van het inreisverbod.

Verzoekster stelt eveneens dat de beslissing betreffende de aanvraag 9bis onredelijk is omdat erin geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand.

Verzoekster stelt dat zij 75 jaar oud is en dat zij lijdt aan de ziekte van parkinson en een schouderbreuk heeft opgelopen ten gevolge van een val.

Zij stelt dat zij geen familie heeft in Turkije die haar zou kunnen verzorgen. Onder de 'feiten' vermeldt zij eveneens dat zij nog een zoon heeft die in Turkije woont.

Verzoekster spreekt zichzelf tegen.

De beslissing is redelijk aangezien verzoekster geen buitengewone omstandigheden aantoonde waarom zij de aanvraag niet langs de gewone procedure kan indienen.

Verwerende partij heeft de aanvraag getoetst aan de voorwaarden van artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

De beslissing is bijgevolg wettig en gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond.”

3.2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat hem geen “beginsel van behoorlijke dossierbehandeling” is gekend. De verzoekende partij kan zich niet dienstig op de schending ervan beroepen.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat het niet redelijk is geen rekening te houden met de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij en dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke omstandigheden, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 3.1.3. nu de kritiek een herhaling vormt van hetgeen hoger werd besproken en waarvan werd vastgesteld dat deze geenszins correct is.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat in casu gemakshalve werd overgegaan tot het nemen van een beslissing zonder grondig de feitelijke gegevens van de zaak na te gaan en uit het voorgaande reeds blijkt dat de verwerende partij in concreto en uitvoerig de argumenten van de verzoekende partij heeft behandeld en heeft geantwoord waarom deze in casu niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing werd slechts genomen na het onderzoek van de aanvragen die de verzoekende partij in toepassing van de artikelen 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend zodat rekening werd gehouden met de medische elementen en de elementen aangehaald in de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Temeer de verzoekende partij zich zelf in haar verzoekschrift inlaat met loutere beweringen waarvan geen weerslag is te vinden in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat een onredelijk oordeel werd gevelde nu, zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, de verzoekende partij meer dan 70 jaar in Turkije heeft verbleven en de noodzakelijkheid van de zorg - dewelke overigens niet wordt gespecificeerd - van haar dochter niet wordt onderbouwd. Bovendien kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zichzelf tegensprekt nu zij enerzijds stelt bij haar dochter te verblijven, hetgeen zij als noodzakelijk beschouwd gelet op haar medische toestand en haar leeftijd, en anderzijds voorhoudt een alleenwonende bejaarde te zijn, hetgeen strookt met de informatie die zij zelf bijbracht, namelijk dat zij in Turkije tot 2012 alleen verbleef.

Verder blijkt geenszins dat de verzoekende partij in Turkije voor het vervullen van de administratieve plichten om een machtiging tot verblijf in het Rijk aan te vragen slechts op 2 plaatsen, namelijk Istanbul of Ankara, terecht zou kunnen. Zelfs als dit zo zou zijn, laat zij bovendien na aan te tonen dat het voor haar onmogelijk is om zich naar daar te begeven. Er dient immers opgemerkt te worden dat de verzoekende partij in 2012, toen zij eveneens de leeftijd van 70 jaar had overschreden, in staat was een aanvraag voor een visum kort verblijf in te dienen en, daaropvolgend, alleen naar België is gereisd.

Voorts maakt zij niet aannemelijk waarom de duur van het inreisverbod, namelijk 3 jaar, in casu onredelijk zou zijn. Het feit dat dit haar levensverwachting op ongunstige wijze zou beïnvloeden, berust

op een loutere hypothese. Bovendien belet niets haar familieleden om haar te bezoeken in Turkije, temeer zij zelf stelt dat zij haar reeds veelvuldig hebben bezocht. Verder beperkt zij zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij geen familie heeft wonen in Turkije die kan instaan voor haar verzorging, waarbij kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij tot 3 jaar geleden wist te leven in Turkije en zij niet aantoonde dat haar gezondheidstoestand of algemene toestand noemenswaardig zou zijn gewijzigd.

Gelet op de bovenvermelde bespreking dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

In casu maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij partijdig of oneerlijk geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het fair play beginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel, zoals aangevoerd in de synthesesamenvatting, luidt als volgt:

“Dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster zonder gegronde reden onontvankelijk verklaart en een bevel neemt om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, houdt een ernstige schending van art. 3 van het EVRM in.

Dat de ernst van de zaak namelijk afdoende is weergegeven door de geneesheer, zoals ook blijkt uit de medische verslagen.

Dat zonder twijfel vaststaat dat verzoekster omwille van gezondheidstoestand en haar bejaarde leeftijd niet meer in staat is om zelf in te staan voor haar eigen verzorging. Dat dit dan ook een prangende humanitaire situatie in hoofd van verzoekster uitmaakt.

Dat tevens vaststaat dat verzoekster in Turkije niet kan rekenen op de steun van haar familie om voor haar verzorging in te staan.

Dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikt om zich te beroepen op professionele thuis verzorging.

Dat echter haar dochter, verblijvende te Maasmechelen, bereid is om voor haar moeder in te staan, zowel voor wat betreft haar verzorging.

Dat verweerster onterecht, zonder de grond van de zaak te onderzoeken, overgaat tot het uitvoeren van een bevel het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Dat, indien verzoekster gevolg dient te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, zij in Turkije op een mensonwaardige wijze zal leven.

Dat zonder de zorg die verzoekster hier kan krijgen van haar dochter, haar levensverwachtingen niet gunstig zullen zijn daar zij afhankelijk is van hulp van derden.

Dat haar terugkeer naar Turkije, haar zal blootstellen aan mensonwaardige omstandigheden daar zij niet de nodige zorg zal krijgen en haar gezondheidstoestand enkel zal verslechteren.

Dat met dien verstande verweerster art. 3 EVRM ernstig schendt wanneer zij verzoekster beveelt het grondgebied te verlaten zonder de grond van de zaak te onderzoeken. (RvV 16.199, 23 september 2008)

Dat verweerster niet ernstig is wanneer ze louter stelt dat de gezondheidsproblematiek buiten de toepassing van art. 9 bis valt. Verzoekster kan zich rechtmatig beroepen op art. 9bis en haar medische toestand naar voren halen, gezien dit een essentieel element vormt van de prangende humanitaire situatie waarin ze verkeert.

Dat bovendien het geheel der feiten leidt tot een schending van art. 3 EVMR, aldus, zowel haar verslechterde fysieke toestand, als haar leeftijd en haar gebrek aan verzorgenden in Turkije.

Dat ook dit middel gegrond is.”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het derde middel roept verzoekster de schending in van artikel 3 EVRM en het recht op een menswaardig leven.

Verzoekster stelt dat zij ziek is en dat de terugkeer naar Turkije een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden omdat zij geen verzorging kan krijgen van haar familie in Turkije en zij niet over de financiële middelen beschikt om thuisverzorging te betalen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de argumentatie van verzoekster buiten de context van artikel 9bis valt.

Niets belet verzoekster om haar medische problematiek in een andere, gepastere procedure, in te roepen.

Bovendien is verzoekster bewust op haar 74jarige leeftijd naar België gekomen let een visum kort verblijf om hier haar aanvraag 9bis in te dienen.

Zij stelt eveneens een zoon te hebben in Turkije. Zij toont niet aan dat zij geen steun en verzorging kan krijgen in haar land van herkomst. Zij is dan bijgevolg tot haar 74ste leeftijd el alleen in Turkije kunnen leven.

De procedure om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis houdt geen verplichting in voor verwerende partij om de machtiging toe te kennen omwille van medische redenen.

"Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM." (R.v.St. 14 maart 2002, nr. 104.674, zie ook: RW nr. 25.952 van 10 april 2009 in de zaak nr.32.765).

Indien een vreemdeling dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM leert de praktijk dat het bestuur deze persoon niet verwijderd. Echter belet dit geenszins dat de aanvraag van de vreemdeling onontvankelijk wordt verklaard bij gebreke aan het voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, noch dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Verzoekster brengt geen zwaarwichtige argumenten aan om de schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Het middel is ongegrond."

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tevens kan erop worden gewezen dat het Hof in de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen hanteert. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een grondig onderzoek gebeurde van de door de verzoekende partij aangebrachte elementen. De verwerende partij oordeelde dat er aan hen geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis kon worden toegestaan en de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onderzocht. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Voorts is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden*; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland*).

Het gegeven dat de omstandigheden voor verzoekers in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, *Bensaid/United Kingdom*, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar derde middel voornamelijk de grieven aangehaald in de voorgaande middelen herhaalt, zodat in hoofdzaak kan worden verwezen naar de bespreking onder de punten 3.1.3 en 3.2.3.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de stelling dat zij in Turkije op een onmenselijke wijze zal leven omdat zij niet de nodige zorg zal krijgen, bij gebrek aan steun van familie en gebrek aan financiële middelen om zich te beroepen op professionele thuiszorg.

De Raad dient er nogmaals op te wijzen dat de verwerende partij op goede gronden oordeelde dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat hiervoor een aparte procedure wordt voorzien, zodat van de verzoekende partij verwacht kan worden dat zij de geëigende procedures volgt. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat *“Een terugkeer van betrokkene zou ook een schending inhouden van art. 3 EVRM. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor om dit argument te staven. Ze zou in Turkije niemand meer hebben om voor haar te zorgen, en ze zou niet over de financiële middelen beschikken om beroep te doen op professionele thuisverzorging. Ze stelt dat haar dochter in België wenst in te staan voor haar verzorging, maar ze toont dit op geen enkele wijze aan. Het staat de gestelde dochter bovendien vrij om betrokkene financieel en persoonlijk bij te staan met haar verzorging in Turkije. Het argument dat betrokkene onvoldoende financiële middelen heeft voor professionele hulp in Turkije en volledig afhankelijk is van haar dochter aanvaarden wij bijgevolg niet als een bijzondere omstandigheid.”*

Dit motief vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Zij lijkt zich te beperken tot een herhaling van de elementen die zij in haar aanvraag uiteenzette.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een behandeling die niet conform artikel 3 van het EVRM zou zijn, er blijkt geen gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Zij legt geen bewijs neer dat haar beweringen kan staven.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM teweegbrengt.

Het middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel, zoals aangevoerd in de synthesesamenvatting, luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing tevens een schending van het recht op privéleven, familie- en gezinsleven inhoudt, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM.

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat de dochter van verzoekster, alsook haar kleinkinderen in België leven, en verzoekster met dien verstande het recht heeft om haar recht op familieleven beschermd te zien door bij haar familie te kunnen verblijven.

Dat het bestaan van deze gezinsband dan de aanvraag vanuit België verantwoordt, nu verzoekster reeds gedurende maanden bij haar familie verblijft, en haar familiaal contact niet wil verliezen. Een inreisverbod van drie jaar maakt het voor haar onmogelijk om haar familiale banden te behouden.

Dat verzoekster bovendien voorheen reeds verschillende malen bij haar dochter is verbleven, en de dochter alsook de kleinkinderen steeds tijdens de vakantieperiode bij verzoekster verbleven.

Dat de huidige fysieke situatie van verzoekster haar echter niet meer toelaat om heen en weer te reizen.

Dat het tevens onredelijk is om in Turkije het gezinsleven te vormen, nu de kleinkinderen allen hier zijn geboren en opgegroeid, en dochter E. (...) instaat voor de permanente verzorging van haar zoon en de opvang van haar kleinkinderen.

Dat een terugkeer naar Turkije een schending inhoudt van haar recht op familieleven, daar zij geen familie meer heeft wonen in Turkije en haar banden met haar familieleden niet kan onderhouden tijdens haar laatste levensjaren.

Dat verweerster het bestaan van de familieband niet wil aanvaarden als buitengewone omstandigheid, strookt niet met de hogere rechtsnorm zoals in art. 8 EVRM vervat.

Dat verweerster niet verantwoordt waarom van art. 8 EVRM dient afgeweken te worden. Zij verantwoordt niet wat de toepassing van art. 8, 2e lid EVRM zou verantwoorden.

Dat de beslissing van verweerster een ernstige schending van art. 8 EVRM inhoudt."

3.4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het vierde middel roept verzoekster de schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt dat haar dochter en kleinkinderen in België verblijven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de gezinscel met haar dochter tijdens het illegaal verblijf is ontstaan.

De bescherming van artikel 8 EVRM is niet absoluut.

Verzoekster kan in Turkije door haar dochter worden bezocht. Verzoekster heeft tot 22 april 2012 alleen gewoond in Turkije. Bij haar aanvraag 9bis voegde zij een bewijs toe van de identiteitskaart van mevr. E.U. (...), maar op basis van die identiteitskaart kan de familieband niet vastgesteld worden.

Uit het illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Inzake immigratie heeft het EHRM meerdere keren aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39) .

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het middel is ongegrond."

3.4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar dochter en haar kleinkinderen, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, gelet op het feit dat de bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar dochter en de samenwoning slechts berusten op loutere beweringen van de verzoekende partij die geen steun vinden in het administratief dossier, en gelet op de korte duur van het verblijf in het Rijk in vergelijking met de duur van het verblijf in Turkije, dient herhaald te worden dat de verzoekende partij in casu een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar dochter en kleinkinderen. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangetoond worden voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij het contact met haar familie in België niet wil verliezen, maar gaat er aan voorbij dat niets haar dochter en kleinkinderen belet om haar te vergezellen, laat staan te bezoeken – hetgeen zij bovendien reeds veelvuldig hebben gedaan in het verleden. De verzoekende partij staat niet dat haar kleinkinderen niet in staat zouden zijn het land te verlaten. Bovendien dient benadrukt te worden dat de verzoekende partij reeds meer dan 70 jaar in Turkije verbleef en het contact met haar kleinkinderen naar eigen zeggen heeft onderhouden. Zij toont niet aan waarom en of de permanente aanwezigheid van haar dochter en kleinkinderen op heden vereist zouden zijn. Het inreisverbod belet het verderzetten van het contact niet. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN